ως «πρόθυμοι» εκφραστές της ανάλγητης οικονομικής πολιτικής της *«Το 'παιχνίδι' για την κυβέρνηση είναι απλό: να πάει στις εκλογές μετατοπίζοντας τη συζήτηση από το Μνημόνιο στα 'αυτοδιοικητικά χαρακτηριστικά' για να προβάλει με τη βοήθεια των τηλεπαραθύρων, 'άφθαρτα' και 'ικανά' πρόσωπα, ώστε να εκλεγούν όσο το δυνατόν περισσότεροι από τους πρόθυμους να υλοποιήσουν κατά γράμμα το … Μνημόνιο.*

Γιατί αυτό εντέλει θα κάνουν οι περιφερειάρχες και οι δήμαρχοι, ό, τι και να λένε οι Πεταλωτήδες. Μετατάξεις και απολύσεις, συρρικνώσεις και κατάργηση υπηρεσιών, ώστε να υπάρξουν πεδία δόξης λαμπρά, για 'ιδιωτική πρωτοβουλία' και λιγότερα 'βάρη' για κοινωνικές πολιτικές, που καίγονται προς τέρψιν της τρόικας.

Το ζητούμενο λοιπόν για την κυβέρνηση – και καθοριστικό για τη διατήρησή της – είναι οι … πρόθυμοι! Αυτοί που θα δημιουργήσουν αναχώματα στις αντιδράσεις και θα αποτελέσουν μοχλούς εμπέδωσης των πολιτικών που υπαγορεύει το Μνημόνιο…»

(εφ. Ελευθεροτυπία, Βαγγέλης Δεληπέτρος, 27/8/2010).

Και δυστυχώς «πρόθυμοι» υποψήφιοι, διαθέσιμοι να υπηρετήσουν την κυβέρνηση (με τα απαιτούμενα βέβαια «ανταλλάγματα») υπάρχουν παντού. Ένας από αυτούς και ο πρώην Δήμαρχος, νυν Νομάρχης και νυν υποψήφιος Δήμαρχος Σερρών κ. Φωτιάδης. Κατ' επάγγελμα πολιτικός, αφού εμβαπτίστηκε (εκ νέου) στην κολυμπήθρα του ΠΑΣΟΚ και αφού εξασφάλισε, ως «αντίδωρο», το αντίστοιχο «πολιτικό εφάπαξ», κατέθεσε την υποψηφιότητά του για το δημαρχιακό θώκο των Σερρών.

Βέβαια, η εξασφάλιση του χρίσματος ουδόλως τον απέτρεψε από το να καταφύγει στους συνήθεις τακτικισμούς, αυτούς που βλέπουμε να υιοθετούν, στο σύνολό τους σχεδόν, οι χρισμένοι υποψήφιοι (χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτό της αντίπαλης όχθης). Έτσι, εντελώς ανενδοίαστα, εμφανίστηκε ως ο φέρων τη διάθεση να υπερκεράσει τα κομματικά χαρακώματα και να αρθεί στο ύψος των περιστάσεων που επιβάλλει ο νέος του ρόλος (δυστυχώς η πολιτική σήμερα μόνον με θεατρικούς όρους θα μπορούσε να αποδοθεί).

Η πραγματικότητα όμως ήταν, είναι και θα παραμείνει σκληρή, όχι μόνον απέναντί του αλλά και απέναντί μας.

Εν' όψει ενός ιδιαίτερα δύσκολου χειμώνα, με τη κυβέρνηση να έχει «παραχωρήσει» τα δικαιώματα διακυβέρνησης της χώρας στη Τρόϊκα και την πλειοψηφία των πολιτών να έχει περιέλθει σε απόγνωση από τον ανηλεή καταιγισμό των δυσβάστακτων οικονομικών μέτρων, οποιαδήποτε συντονισμένη προσπάθεια ωραιοποίησης της κατάστασης θα πέσει στο κενό.

Γιατί μπορεί ο χώρος της Τοπικής Αυτοδιοίκησης να έχει τα δικά του ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, χαρακτηριστικά που διαφέρουν από τη μια τοπική κοινωνία στην άλλη, αλλά στην ουσία έχει να κάνει με την καθημερινότητα του πολίτη. Και στην καθημερινότητα του πολίτη καθρεφτίζεται η εικόνα της ελληνικής κοινωνίας στο σύνολό της. Εικόνα οργής και υπόγειας αντίδρασης, εικόνα απαξίωσης του πολιτικού συστήματος και των εκφραστών της, εικόνα αποσάθρωσης του κοινωνικού ιστού. Εικόνα που θα επιδεινωθεί ακόμη περισσότερο με την επιβολή του Καλλικράτη και τις δραστικές περικοπές που αυτός θα επιφέρει σε μια σειρά από τομείς και πρωτίστως στις υπηρεσίες κοινωνικής πρόνοιας.

Έτσι και εκ των πραγμάτων η επόμενη εκλογική αναμέτρηση θα έχει (ή, καλύτερα, θα πρέπει να έχει) ως βασικό διακύβευμα την ανάδειξη δυνάμεων που έχουν εμπράκτως αποδείξει πως μπορούν και θέλουν να αγωνιστούν για να μείνουν ζωντανές και οι τελευταίες εστίες αντίστασης στην μεγαλύτερη επιχείρηση αναδιανομής πλούτου, που έχει πραγματοποιηθεί από την Μεταπολίτευση και εντεύθεν. Την υποστήριξη προσώπων που ανιδιοτελώς και μακριά από σκοπιμότητες και κομματικά «αλισβερίσια», αγωνίζονται για να δημιουργηθούν νέα «κινήματα βάσης» μέσα από τα οποία θα ξαναέρθει η ΠΟΛΙΤΙΚΗ στο

προσκήνιο, όχι ως μέσο ικανοποίησης ίδιων οφελών, αλλά ως μέσο υπεράσπισης των βασικών και αδιαπραγμάτευτων δικαιωμάτων των πολιτών, αυτών που καθημερινά βάλλονται στο όνομα της οικονομικής εξυγίανσης και των οικονομικών συμφερόντων.